

vestitorul

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 iulie-august

Seria I, Anul XX, Nr. 13-14 (237-238), 2013

beatificarea venerabilului vlădimir ghika prinț, preot și martir

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Francisc la rugăciunea *Angelus* - pag. 3;
Biserica Greco-Catolică contestă rezultatele recensământului - pag. 2;
Să depășim complexul de inferioritate - pag.12

Biserica Greco-Catolică contestă rezultatele recensământului

**Domnului Victor Ponta,
Prim, Ministru al României,**

Stimate Domnule Prim-Ministru,

Biserica Greco-Catolică contestă datele oficiale ale ultimului recensământ pentru că nu reflectă nici pe departe realitatea comunității greco-catolice din România.

Conform datelor oficiale publicate pe 4 iulie 2013, în România ar fi 150.593 de greco-catolici, ceea ce nu corespunde cu realitatea din teritoriu. La recensământul din 2002, conform datelor oficiale (contestate de noi și atunci), au fost înregistrați 191.556 de greco-catolici.

Scăderea numărului de greco-catolici, din datele oficiale, cu peste 40.000 nu poate fi justificată deoarece comunitățile greco-catolice au crescut și s-au înmulțit de la recensământul din 2002 până în 2011.

În Oradea, de exemplu, conform recensământului din 2011, numărul oficial de greco-catolici a scăzut cu circa 1.000 în timp ce numărul comunităților și credincioșilor au crescut. Astfel, în 2002 în Oradea aveam o biserică și cinci capele, iar conform recensământului 6.860 greco-catolici. În 2011, avem cinci biserici și patru capele, iar conform recensământului numai 5.872 greco-catolici, deși la doar două biserici și o capelă în 2011 erau înscrși peste 6.000 de credincioși. Ca atare, numărul oficial de greco-catolici în Oradea este cu mult inferior realității.

În fiecare județ unde există greco-catolici se constată o discrepanță majoră între numărul real și cel oficial de greco-catolici. Pe durata recensământului din

2011 presa a relatat situații concrete care confirmă că multor persoane nu li s-a trecut corect religia.

De asemenea, am primit plângeri de la greco-catolici care, fie nu au fost recenzați, fie li s-a spus de către recenzor că dacă sunt români atunci sunt ortodocși. Ni s-a comunicat, de asemenea, de către multe familii de greco-catolici că recenzorii au refuzat să treacă religia pentru cei care nu erau acasă în momentul recensământului.

Pe de altă parte, compararea datelor preliminare ale recensământului publicate la 24 august 2012 cu cele finale publicate la 4 iulie 2013 arată că cele din urmă au fost „prelucrate” de către oficialii Statului Român:

- 2012 – 19.043.767 persoane în România, 160.275 greco-catolici;
- 2013 – 20.121.641 persoane în România, 150.593 greco-catolici.

Este inexplicabil cum, de la un an la altul, datele oficiale ale aceluiași recensământ arată că populația României a crescut cu peste 1 milion iar numărul de greco-catolici a scăzut cu circa 10.000 persoane.

Într-un interviu recent din Jurnalul Național, domnul Victor Opaschi, Secretarul de Stat pentru Culte, a spus: „Înainte de 1948, greco-catolicii erau aproape 8% din populația României Mari. Acum sunt undeva sub 1%. Sigur, greco-catolicii au contestat rezultatele recensămintelor. Dar asta e instrumentul cu care lucrăm, un instrument oficial, pentru că noi ca stat nu putem lucra pe estimări făcute de un cult sau altul”. Dacă Statul lucrează cu rezultate oficiale ale recensământului, atunci acestea trebuie să reflecte corect situația confesională din teritoriu și nicidecum să fie roadele unor manipulări și abuzuri grosolane.

După căderea regimului comunist, Statul Român continuă să refuze restituirea proprietăților Bisericii Greco-Catolice pe care le-a confiscat în 1948 și le-a dat Bisericii Ortodoxe Române pe motiv că acestea trebuie să rămână în posesia comunității cu mai mulți credincioși. Acest lucru face ca și astăzi mulți greco-catolici să nu aibă unde se ruga. Pe lângă aceasta, în foarte multe localități credincioșii greco-catolici sunt abuzați, discriminați, hărțuiți și agresați cu scopul de a-i face să nu își declare apartenența confesională. Faptul că Statul Român refuză să repare nedreptatea din perioada comunistă și manipulează rezultatele recensămintelor pentru a arăta că numărul de greco-catolici a scăzut este dovada concludentă că Statul Român duce o politică de epurare culturală și religioasă a comunității greco-catolice din România.

Contestăm rezultatele oficiale ale recensământului din 2011, care nu reflectă realitatea confesională din România, și vă solicităm explicații oficiale față de modul de raportare a acestor date.

+ **Virgil BERCEA**
Episcop

vestitorul

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, Ioan Dărăbăneanu, Silvia Pantiș

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Iubirea lui Dumnezeu, adevărata comoară a omului

11.08.2013

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Evanghelia din această duminică (Lc. 12,32-48) ne vorbește despre dorința întâlnirii definitive cu Cristos, o dorință care ne face să fim mereu pregătiți, cu spiritul treaz, pentru că așteptăm această întâlnire cu toată inima, cu toată ființa noastră. Acesta este un aspect fundamental al vieții. Există o dorință pe care noi toți, fie explicită fie ascunsă, o avem în inimă, noi toți avem această dorință în inimă.

Și această învățătură a lui Isus este important să o vedem în contextul concret, existențial în care El a transmis-o. În acest caz, evanghelistul Luca ni-l arată pe Isus care merge cu discipolii săi spre Ierusalim, spre Paștele Său de moarte și înviere, și în acest drum îi educă, destăinuindu-le ceea ce El însuși poartă în inimă, atitudinile profunde ale sufletului Său. Între aceste atitudini există dezlipirea de bunurile pământești, încrederea în providența Tatălui și, întocmai, vigilența interioară, așteptarea activă a Împărăției lui Dumnezeu. Pentru Isus este așteptarea întoarcerii la casa Tatălui. Pentru noi este așteptarea lui Cristos însuși, care va veni să ne ia pentru a ne duce la sărbătoarea fără sfârșit, așa cum a făcut deja cu Mama sa Maria Preasfântă: a dus-o în cer cu El.

Această Evanghelie vrea să ne spună că creștinul este unul care poartă înlăuntru său o mare dorință, o dorință profundă: aceea de a se întâlni cu Domnul său împreună cu frații, cu colegii de drum. Și toate acestea pe care ni le spune Isus se rezumă într-o vestită vorbă a lui Isus: "Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră" (Lc. 12,34). Inima care dorește. Dar noi toți avem o dorință. Oamenii săraci sunt cei care nu au dorință; dorința de a merge înainte, spre orizont; și pentru noi creștinii acest orizont este întâlnirea cu Isus, întâlnirea chiar cu El, care este viața noastră, bucuria noastră, ceea ce ne face fericiți.

Dar eu vă voi pune două întrebări. Prima: voi toți, aveți o inimă doritoare, o inimă care dorește? Gândiți-vă și răspundeți în tăcere și în inima ta: tu, ai o inimă care dorește, sau ai o inimă închisă, o inimă adormită, o inimă anesteziată pentru lucrurile vieții? Dorința, a merge înainte spre întâlnirea cu Isus. Și a doua întrebare: unde este comoara ta, aceea pe care tu o dorești? – pentru că Isus ne-a spus: Unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră – și eu întreb: unde este comoara ta? Care este pentru tine realitatea cea mai importantă, cea mai prețioasă, realitatea care atrage inima mea ca un magnet? Ce atrage inima ta? Pot să spun că este iubirea lui Dumnezeu? Există voința de a face bine altora, de a trăi pentru Domnul și pentru frații noștri? Pot să spun aceasta? Fiecare răspunde în inima sa.

Dar îmi va spune cineva: Părinte, dar eu sunt

unul care muncește, care are familie, pentru mine realitatea cea mai importantă este să duc înainte familia mea, locul de muncă... Desigur, este adevărat, este important. Dar care este forța care ține unită familia? Este tocmai iubirea, și cel care seamănă iubirea în inima noastră este Dumnezeu. Tocmai iubirea lui Dumnezeu este cea care dă sens micilor activități zilnice și ajută și la înfruntarea marilor încercări. Aceasta este adevărata comoară a omului. A merge înainte în viață cu iubire, cu acea iubire pe care Domnul a semănat-o în inimă, cu iubirea lui Dumnezeu. Și aceasta este adevărata comoară. Însă iubirea lui Dumnezeu ce este? Nu este ceva vag, un sentiment generic. Iubirea lui Dumnezeu are un nume și un chip: Isus Cristos, Isus. Iubirea lui Dumnezeu se manifestă în Isus.

Pentru că noi nu putem iubi aerul... Iubim aerul? Iubim totul? Nu, nu se poate, iubim persoane, și persoana pe care noi o iubim este Isus, darul Tatălui printre noi. Este o iubire care dă valoare și frumusețe la tot restul; o iubire care dă forță familiei, muncii, studiului, prieteniei, artei, oricărei activități umane. Și dă sens și experiențelor negative, pentru că ne permite, această iubire, să mergem dincolo de aceste experiențe, de a merge mai departe, a nu rămâne prizonieri ai răului, ci ne face să trecem peste, ne deschide mereu la speranță. Iată, iubirea lui Dumnezeu în Isus ne deschide la speranță, la orizontul de speranță, la acel orizont final al pelerinajului nostru. Astfel, și eforturile și căderile găsesc un sens. Chiar și păcatele noastre găsesc un sens în iubirea lui Dumnezeu, în Isus Cristos care ne iartă mereu, ne iubește așa de mult încât ne iartă mereu.

Iubiți frați, astăzi în Biserică o comemorăm pe Sfânta Clara de Assisi, care pe urmele lui Francisc a părăsit toate pentru a se consacra lui Cristos în sărăcie. Sfânta Clara ne dă o mărturie foarte frumoasă despre această Evanghelie de astăzi: să ne ajute ea, împreună cu Fecioara Maria, să o trăim și noi, fiecare după propria vocație.

Maria DOBRINESCU

Adormirea și Înălțarea cu Trupul la Cer a Maicii Domnului, sărbătoare comună în Biserica de rit bizantin și de rit latin

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului pleacă, în exclusivitate de la episoade și elemente cunoscute numai din evangheliile apocrife. În secolul al VI-lea, Împăratul Mauricius (580-602) a generalizat această mare sărbătoare în tot Imperiul Bizantin, printr-un edict, după ce a rezidit Biserica Maicii Domnului din Ghetsimani, fixându-i totodată și data: 15 august. La Roma, un secol mai târziu, este generalizată de Papa Teodorus I, tot pe 15 august.

Fecioara Maria, care, încă de la zămisirea sa, a fost copleșită cu haruri de către Tatăl ceresc, împărtășește pe deplin Slava Fiului Său.

În ziua de 15 august întreaga Biserică cinstește cu bucurie preamărirea Mariei la capătul vieții sale pământești. Contemplăm în acest mister, în persoana Sfintei Fecioare, realizarea pe care Cristos vrea să o ofere Bisericii la sfârșitul veacurilor, când cei aleși vor fi transformați în Spirit asemeni Mariei.

În anul 1950 papa Pius XII a proclamat printr-o definiție dogmatică credința Bisericii în ridicarea Mariei la cer. Centrul Solemnității Ridicării la cer a Sfintei Fecioare Maria este tot Cristos Domnul, deoarece în persoana și viața Mamei Sale, Isus își trăiește misterul Său pascal. În acest mister salvific, Maria este prezentată ca noua arcă a Alianței care adăpostește în sânul ei pe Cel necuprins, este arcă păzită și umbrită nu de heruvimi, ci de puterea celui Preaînalt.

Celebrarea liturgică:

a) Este Solemnitate în Biserica latină, sărbătoarea începând din ajun cu primele vespere și cu liturgia din ajun (înainte sau după vespere).

Celebrarea începe prin lauda Fecioarei care a fost ridicată deasupra îngerilor cu trupul și cu sufletul în gloria cerească, luând parte la triumful lui Cristos. (cf. Antifona la Intrare). Lectura I din 1 Cronici 15, 3-4; 15-16 și 16,12, vorbește despre aducerea chivotului înapoi la Ierusalim de către David. Chivotul, locul prezenței lui Dumnezeu, este o prefigurare a Fecioarei Maria în sânul căreia a locuit Fiul lui Dumnezeu.

David, alesul Domnului, după ce cucerește Ierusalimul, face din el capitala unui regat ce va aduna laolaltă triburile lui Israel. Aici, la Ierusalim, regele David va instala prestigiosul centru al vieții religioase, dispunând ridicarea unui cort și aducerea Chivotului Legământului, arca sfântă în care erau păstrate Tablele Legii. De acum prezența lui Dumnezeu va fi simțită printre ei. Profetul Natan conferă casei lui David un prestigiu deosebit, afirmând că Dumnezeu a încheiat cu ea un legământ veșnic: „Casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic și tronul tău va fi întărit pe veci!” Din acest moment, dinastia davidică devine o dinastie mesianică. David și Casa lui sunt alese pentru împlinirea făgăduințelor.... De acum înainte se va trăi în așteptarea zilei în care un urmaș al lui David va veni să redea

poporului evreu strălucirea din timpul regelui mesianic.

Fecioara Maria, Mama lui Mesia, aparține Casei lui David.

Lectura a II-a, din Scrisoarea întâi către Corinteni (15, 54-57) vorbește despre misterul morții în enigma condiției umane și în lumina Revelației depline, Sfântul Paul abordând tema învierii.

Apostolul și Biserica ne învață că omul a fost creat de Dumnezeu „pentru un scop fericit dincolo de limitele mizeriei pământești” (*Gaudium et spes*, 18) și că l-a chemat și-l cheamă mereu să trăiască în comuniune cu El. Moartea trupească de care omul se face vinovat prin păcat, a fost învinsă atunci când Isus Cristos a suferit moartea pe Cruce și înviind a treia zi, a biruit asupra morții și întinericului.

Prin această biruință omul a fost răscumpărat și chemat să trăiască într-o „comuniune veșnică de viață dumnezeiască nepieritoare” (*Gaudium et spes*) alături de Dumnezeu și de cei aleși.

Evanghelia este luată din Luca (11,27-28) și afirmă despre Maria că este prima discipolă a lui Cristos și că fericirea proclamată de Isus, ca și cea formulată de femeia din mulțime se întâlnesc în persoana Mamei Fecioară, care s-a numit pe sine „slujitoarea Domnului” (cf. *Redemptoris Mater*). Pe când Domnul învăța mulțimile, o femeie din norod a binecuvântat-o pe Maria, Mama după trup, laudând pe Aceea care L-a zămislit în sânul ei, L-a hrănit, L-a crescut și vegheat cu mare grijă maternă. Datorită Maicii Sale, Maria, Isus, Fiul lui Dumnezeu, este cu adevărat Fiul al Omului. Este trup și sânge din Maria, este „Cuvântul făcut trup” (cf. Ioan 1,14). Isus răspunde semnificativ: „Ferițiți mai degrabă cei care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc” (Luca 1,28), voind să deplaseze atenția de la maternitatea înțeleasă ca legătură trupească spre acea legătură tainică, spirituală, care se naște din ascultarea și păzirea Cuvântului lui Dumnezeu. Este „maternitatea” în „perspectiva împărăției lui Dumnezeu în lumina paternității lui Dumnezeu însuși! Și are alt sens, un sens nou. (cf. *Redemptoris Mater*). Prefața Solemnității este aceeași cu prefața din Liturgia de pe 15 august.

Liturgia din ziua de 15 august începe cu celebra imagine din Apocalips: „Un semn mare a apărut pe cer: o femeie înveșmântată în soare avea luna sub picioarele ei, iar pe cap purta coroană de 12 stele” (Ap. 12,1). Femeia o simbolizează pe Maria, prototipul Bisericii și Biserica în același timp. Soarele este simbol al luminii ce vine de la Dumnezeu, iar luna sub picioare este semn că a supus nestatornicia. Coroana cu cele 12 stele semnifică faptul că a fost încununată cu puterea universului.

Prima lectură redă întregul tablou din Apocalips (11,19; 12,1-3-6, 10).

Este imaginea Mariei și a Bisericii; copilul pe care îl naște Maria este Cristos, iar cel pe care-l naște Biserica

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

este creștinul amenințat de multe pericole. Balaurul, șarpele care a ademenit-o pe Eva pânđește să-i facă rău, dar Dumnezeu o apără. Este biruit prin moartea lui Cristos pe cruce.

Maria, mama Bisericii și mama noastră, ridicată la cer cu trupul și cu sufletul, se află în Slava Fiului său, Isus Cristos, cel care a biruit moartea și prin care a venit mântuirea.

Lectura a II-a, Scrisoarea întâi către Corinteni (15, 20-26) vorbește despre înviere. Oamenii, solidari cu păcatul lui Adam și urmările lui („după cum toți mor în Adam”) trebuie să devină solidari cu Cristos pentru a avea parte de înviere („toți vor învia în Cristos”).

Dacă este adevărat după cum spune Sfânta Scriptură (cf. Ioan 2,19-22; Ap. 11.19) că trupul și sufletul lui Cristos Domnul au devenit prin înviere Templul viu al Dumnezeirii, atunci este adevărat și faptul că în acest Templu se va păstra noua arcă a Alianței, Sfânta Fecioară Maria (cf. Luca 1,39; 2 Samuel 6,2). Dacă trupul feciorelnic al Mariei, Fiica Sionului, a fost Sfânta Sfințelor în care se putea adora din primul moment al întrupării Cuvântului Prezența Dumnezeirii, atunci, prin învierea Sa, Maria, noua Arcă a Alianței, a intrat în sanctuarul lui Dumnezeu în cer (cf. Ap. 11,19).

Dar Cristos înviat din morți este cel dintâi dintre cei înviați, este doar începutul tuturor acelor care vor învia la rândul lor. Învierii Sale îi urmează toți cei care sunt ai Lui, Maria ocupând primul loc între ei.

Psalmul 44 se aplică Fecioarei Maria, prototipul prin excelență a Bisericii. Tradiția creștină vede aici prefigurarea nunții lui Cristos cu Biserica, legământul cel nou și definitiv în care toți oamenii sunt mântuiți.

Răspunsul „Fericită ești tu, Fecioară Maria în Slava Fiului tău” reflectă bucuria Bisericii pentru cea mai fericită dintre mame, pentru cea fericită nu numai pentru că i-a dat Fiului lui Dumnezeu carne din carnea sa, ci pentru că a urmat, a meditat și a practicat Cuvântul Său (cf. Luca 11, 28), pentru ca i-a fost asociată în viață, în slujire, în dăruire, în moarte și pentru că a fost ridicată cu trupul și sufletul la cer, intrând în alaiul triumfal al lui Cristos (cf. Coloseni 2,15), în alaiul celor înviați, fiind prima faptură ridicată și introdusă cu trupul și sufletul în gloria cerească.

Slava ei, coroana mării sale, este însuși Fiul său glorificat.

Sfânta Evanghelie din Luca (1,39-56) reamintește poporului Buna Vestire, misterul întrupării, alegerea și chemarea Mariei precum și consimțământul ei. Devine conștientă că în ea se împlinesc făgăduințele și că spre ea, ca mamă a lui Cristos, converge toată economia mântuirii, percepând prin credință adevărul despre Dumnezeu Legământului: „Mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic. El îi înalță pe cei smeriți” (Luca 1,49, 52).

b) Și în Liturgia bizantină comemorarea Adormirii Maicii Domnului și Ridicării Ei la Cer este deosebită, Maria fiind pomenită des și de fiecare dată numele ei este însoțit de multe atribute care îi preamăresc

sfințenia: „Preasfânta, Curata, Binecuvântata Maică a lui Dumnezeu, de-a pururi Fecioară”.

Sărbătoarea începe din ajun, odată cu Slujba Vecerniei, când se cântă Prohodul și Binecuvântările Maicii Domnului, iar Epitaful Maicii Domnului este purtat în procesiune împrejurul bisericii.

La Utrenia din ziua de 15 august cântăreții citesc hexapsalmul, preotul pe cele 12 rugăciuni ale dimineții, Ecteniile, seriile de Sedelne, mărimurile și Troparul sărbătorii: „Întru naștere fecioria ai păzit, întru adormire lumea nu ai părăsit, Născătoare de Dumnezeu, mutatu-te-ai la viață, fiind Maica Vieții și prin rugăciunile tale mântuiești de moarte sufletele noastre”.

În slujbele bizantine, Sfânta Evanghelie este tot din Luca (1,39-49 și 56).

Sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului este cea mai importantă dintre sărbătorile închinat Născătoarei de Dumnezeu. În ziua de 15 august, creștinii ortodocși și creștinii catolici sărbătoresc atât moartea și îngroparea, cât și ridicarea cu trupul și sufletul la cer a Fecioarei Maria.

Ridicarea la Cer a Sfintei Fecioare este o participare deosebită la Slava Fiului ei și o anticipare a învierii celorlalți credincioși. Dumnezeu a ferit de putrezire trupul ei, trup care l-a purtat pe Fiul Său, aducând în lume pe Creatorul Vieții.

Dionisie Areopagitul descrie Adormirea Maicii Domnului cu adunarea apostolilor și ucenicilor la căpătâiul ei. Odihna Fecioarei a fost tulburată de incidentele provocate de evreii impioși când, unul dintre ei a încercat să răstoarne sicriul cu trupul neînsuflit al Mariei. Deși trupul a fost așezat în mormânt, după 3 zile când a sosit un apostol întârziat, mormântul a fost găsit gol. În locul trupului, apostolii au găsit doar veșmântul și brâul Maicii Domnului.

Încă din primele secole creștine, în Biserică apare spontan o devoțiune populară în jurul persoanelor lui Isus Cristos și a Fecioarei Maria, devoțiune ce va fi ratificată și dirijată liturgic după fixarea dogmatică a cristologiei și mariologiei în secolul al V-lea. O formă a acestei evlavii creștine din primele veacuri a constituit-o și apariția evangheliilor apocrife de origine populară care au izvorât din dorința poporului credincios de a cunoaște cât mai multe amănunte din viața lui Isus și a Mariei. Sfinții Părinți au selectat și au reținut episoadele semnificative pe care le-au absorbit în omiletică, imnografie și iconografie, transformându-le în parte integrantă a Tradiției Bisericii. Acest lucru este valabil în primul rând pentru venerarea Maicii Domnului (cf. Cristian Bădiliță, *Evangheliile apocrife*, Ed. Polirom, Iași, 1999)

Cultul marian este un cult aparte și-și găsește expresia într-o bogăție de celebrări liturgice și devoționale, în diferite forme de pietate creștină, în care Fecioara este prezentă ca exemplu de credință, slujire, speranță și iubire, ca Mamă a lui Cristos, a Bisericii și a noastră deopotrivă. Duminică de duminică și în toate celelalte zile de sărbătoare ca, de altfel, la toate ceasurile oficiului divin Născătoarea de Dumnezeu este cinstită, lăudată și glorificată în toate colțurile lumii și în toate limbile pământului.

Părintele Moisin Gheorghe Octavian a plecat la Domnul

Participăm astăzi la un moment care va rămâne consemnat în istoria Bisericii noastre: plecarea dintre noi a ultimului mare luptător din „generația de aur” a Bisericii Române Unite, cu episcopi martirizați, cu zeci de preoți uciși în temnițe și cu atâția mărturisitori ai credinței catolice în prigoană. Toți au plecat la Domnul, în acești 65 de ani de mari încercări, începând din noaptea de 28 Octombrie 1948, când episcopii uniți au fost arestați, până acum, în 28 Iunie 2013, când ultimul mare luptător, Preotul Profesor Doctor **OCTAVIAN MOISIN**, Canonic Mitropolitan și Prelat Papal, este condus de noi la mormânt. Luați bine aminte: este un semn foarte important, deoarece „generația de aur” a luptătorilor martirizați sau mărturisitori români uniți s-a întregit în Ceruri. Semnul e cu atât mai elocvent cu cât Părintele Octavian Moisin a fost primul preot hirotonit în secret după începerea prigoanei comuniste; Biserica Română Unită a fost scoasă în afara legii în mod oficial la 1 Decembrie 1948, iar el a fost hirotonit preot după o săptămână, la 8 Decembrie 1948, în ascuns.

Primul preot hirotonit în taină este și ultimul care încheie acțiunea „generației de aur” pe Pământ, pentru a o continua la alt nivel și cu o altă putere în Cer.

De-acum o altă pagină începe în istoria Bisericii noastre, iar Cristos a dorit s-o înceapă împreună cu toți cei care l-au urmat pe Calea Crucii în Biserica Noastră. În comunism a fost Vinerea Patimilor pentru Biserica Noastră și îngroparea ei. În ultimii 24 de ani, după revoluție, a fost pentru ea acea zi de Sâmbătă în care Cristos a stat cu trupul în mormânt. Acum vine adevărata Înviere, răsturnarea lespedei de nedreptate și minciună sub care zace ea mai peste tot. Această răsturnare va fi grozavă pentru mulți și pilduitoare pentru toți. Cristos vrea să iasă din acest mormânt însoțit de ceata sfinților Săi, pentru ca, după ce au fost îngropați cu El, tot cu El să învie, în învierea Bisericii noastre.

Când a început marea prigoană, în 1948, Preotul Octavian Moisin avea numai 34 de ani însă deja suferise mai mult decât alții într-o viață. S-a născut la 18 Mai 1914 la Hunedoara, într-o familie care era atestată de multe secole, cu înaintași înrudiți cu Iancu de Hunedoara și alții cu funcții în Biserică în secolele XV – XVI. Tatăl lui Octavian, pe nume Petru, intelectual din Hunedoara, patriot român, a recurs la un gest curajos în 1917, când Imperiul Austro-Ungar, în care era înglobată Transilvania, era în război cu România: a așezat de ziua împăratului austro-ungar tabloul acestuia în fereastra casei lui din Hunedoara, cu capul în jos, între lumânări aprinse, iar deasupra, cu capul în sus, portretele lui Avram Iancu și Horea, Cloșca și Crișan. Acest gest a schimbat soarta familiei, care stătea de secole în Hunedoara (strămoșii ei fiind nobili din Hațeg). Autoritățile de ocupație au hotărât aresta-

rea lui Petru Moisin, ca instigator al românismului. Ca să scape, acesta a fugit în munți, unde s-a îmbolnăvit și după câteva luni a murit. În aceeași zi a murit și fiul său mai mare. Soția lui Petru, pe nume Maria, a rămas văduvă, cu 4 copii, printre care și Octavian, lipsită de avere. A trebuit să plece din Hunedoara, s-a dezrădăcinat și a mers la Câmpina, unde au urmat mulți ani de privațiuni, foame și sărăcie. Frații s-au sprijinit pe măsură ce creșteau. Octavian a ajuns inginer chimist dar vocația lui era să se preoțească. Totuși, s-a gândit să devină misionar călugăr în coloniile din Africa. Dumnezeu însă a intervenit, arătându-i ce voia de la el. A permis să fie trimis în 1942 pe frontul antisovietic de la Cotul Donului - Stalingrad, ca ofițer chimist care-i verifica pa soldați în tranșee să fie pregătiți pentru un atac sovietic cu arme chimice și totodată ca ofițer de legătură al statului-major, între regimente. Când sovieticii au dat atacul în noaptea de 19 noiembrie 1942, cu tancuri de tip nou, ce n-au putut fi oprite, Octavian a rămas singur la statul-major al Diviziei 5 Infanterie, de unde ceilalți se retrăseseră, coordonând rezistența. În Noiembrie 1942, sovieticii au spart totuși frontul la Cotul Donului - Stalingrad, prinzând în încercuire 80.000 de soldați români. Din divizia lui Octavian a

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

scăpat el (iar o divizie avea 10.000 de militari), după cum și din divizia la care se retrăseseră

(6 Infanterie) a scăpat, acolo, doar preotul, la care Octavian se spovedea. Amândoi s-au prins de mână și au pornit prin furtuna de gloanțe și obuze, ca să nu cadă în încercuire. Preotul, pe nume Petre Băcăoanu, romano-catolic, se ruga la Sf. Anton iar Octavian la Sf. Maria. Sovieticii trăgeau direct sore ei cu mitralierele, apoi cu tunul de pe tanc, văzând că sunt ofițeri. Brusc, un val de ceață deasă i-a acoperit și rușii s-au oprit. Retragerea lui 2000 de kilometri până în țară a fost aproape un șir de minuni dumnezeiești. Atunci a promis că, dacă e salvat, se va preoți. Rugăciunea lui la Maica Domnului a fost ascultată. Toată viața a avut o devoțiune specială pentru Născătoarea de Dumnezeu. Când era încă un copil, a avut o viziune în vis, Maica Domnului arătându-i-se pe vârful muntelui din apropierea casei lui, unde el mergea uneori să culeagă ghiocei, stând cu brațele întinse și chemându-l la Ea. Astăzi, după mai bine de 90 de ani de la acea viziune, chemarea s-a împlinit, este alături de Mama Cerească.

Revenind de pe front în țară, Octavian s-a căsătorit cu Maria, descendentă din familia lui Avram Iancu. Paralel cu serviciul de inginer, a urmat Academia de Teologie din Blaj. Era foarte apreciat. Episcopul Vasile Aftenie i-a scris la 6 martie 1945, încurajându-l să-și urmeze vocația preoțească, deși arăta că vin „vremuri apocaliptice”, subliniind: „Cu siguranță, că pe cine-l alege Tatăl ceresc îl și ajută”. În vremea războiului, Episcopul Vasile Aftenie a stat des la locuința Preotului Laurențiu Moisin în Câmpina, fiind socotit un fel de membru al familiei. Mitropolitul Alexandru Nicolescu, Episcopul Valeriu Traian Frențiu, Episcopul Ioan Suciu, Cardinalul Iuliu Hossu și alții îl apreciau foarte mult pe Octavian. Cu o zi înainte de arestare, Episcopul Vasile Aftenie îi spusese: „Tavi, ultima mea dorință este să te hirotonească preot”; n-a mai apucat, fiind arestat împreună cu toți episcopii greco-catolici. Atunci l-a hirotonească Mitropolitul romano-catolic de București, Alexandru Cisar; s-a temut puțin, pentru că era un risc mare, dar Episcopul Anton Durcovici, de față la discuție, i-a cerut Mitropolitului Cisar să-l hirotonească pe Octavian, spunând că „tocmai acum e momentul”, fiind nevoie de preoți.

De atunci, din 8 Decembrie 1948 până în 30 Decembrie 1989, deci 41 de ani, a urmat crunta prigoană ateo-comunistă. După hirotonirea lui a început să se vadă planul lui Dumnezeu cu Preotul Octavian Moisin. A fost obligat să plece din Câmpina la Victoria, unde comuniștii construiau un nou oraș, pe care l-au declarat ateu, fără biserică. Dictatorul Gh. Gheorghiu-Dej a spus textual: „Câtă vreme noi comuniștii vom fi la putere, în Victoria nu va fi biserică”. Cu alte cuvinte, era prima localitate din România în care stă-

pân urma să fie diavolul, iar Dumnezeu alungat. Însă Dumnezeu nu poate fi învins de Satana. Acum s-a văzut clar planul său cu Octavian Moisin, de ce l-a făcut inginer chimist și de ce l-a salvat de pe front pentru a deveni primul preot unit secret.

La Victoria se construia de către ruși un gigantic combinat chimic, iar Octavian a fost adus ca inginer răspunzător de punerea lui în producție. Astfel, încă din prima zi de ședere în oraș, care pe atunci se numea Colonia Ucea Roșie, mai exact din 21 Iunie 1952, el a început să slujească Sfânta Liturghie în Capela-catacombă din propria-i locuință. De atunci până astăzi a slujit zilnic, vreme de peste 60 de ani, în acea catacombă. Prin urmare, „orașul fără biserică” ridicat de comuniști a avut permanent biserică tainică și astfel nu diavolul a învins ci Dumnezeu, căruia Preotul Octavian i-a apărât onoarea.

Dar prețul a fost foarte mare, cu zeci de ani de urmărire, anchete, amenințări cu arestarea, nedreptăți, mari lipsuri, marginalizare totală. Și totuși, Dumnezeu l-a susținut mereu. Comuniștii au făcut tot posibilul ca să-l determine să cedeze. L-au mutat forțat cu serviciul departe de familie 6 ani și jumătate, întâi la Buzău, apoi la Făgăraș, soția lui rămânând singură cu șapte copii la Victoria. La un moment dat n-a mai putut rezista așa, trebuia să revină la Victoria. S-a dus la ministru pentru transfer dar nu a fost lăsat să intre. Era o situație fără ieșire. A mers atunci la mormântul lui Vasile Aftenie și a strigat: „Frate Vasile, ajută-mă!” La întoarcere, trecând pe lângă minister, s-a auzit strigat de la fereastră pe nume, spunându-i-se că îl cheamă ministrul. S-a dus la el. „Ce vrei să faci pentru dumneata?, l-a întrebat acesta. „Să fiu transferat!” „Dă-mi cererea!” l-a semnat-o pe loc. Episcopul Vasile Aftenie ascultase strigătul.

Prigonitorii observaseră devotamentul eroic al lui Octavian față de familie, deși fusese despărțit forțat de ea. De aceea, la un moment dat a fost întrebat dacă va renunța la Biserica Română Unită în cazul în care-i vor fi reprimăți copiii. A răspuns: „Chiar dacă-i omorâți pe toți șapte, nu voi ceda! A suferit pentru credință zeci de ani dar nu a cedat nimic, dovedindu-se un adevărat **mărturisitor** al Bisericii noastre. Mai mult, a trimis numeroase memorii și scrisori de protest autorităților din fruntea Statului comunist, cerând dreptate și libertate pentru Biserica Română Unită martirizată, deși a fost amenințat să înceteze. A ținut legătura cu mai mulți Papi, de-a lungul vremii, asigurându-i de devotamentul celor din rezistența greco-catolică. Era foarte apreciat la Vatican, dovadă fiind numeroasele scrisori și gesturi de atenție de la ei. Voi da numai două exemple. La Alba-Iulia era în prigoană un episcop maghiar curajos, anume Marton Aron, aflat în domiciliu forțat după eliberarea din temniță. Am fost

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

de față când, la o mare sărbătoare religioasă, a venit din locuința sa spre catedrală, prin curte, cu un mare cortegiu. Era multă lume, supravegheată de Securitate. L-a văzut pe margine, între oameni, pe tatăl meu Octavian. A oprit cortegiul, s-a dus la el și l-a îmbrățișat. După un timp i s-a permis să meargă la Roma. S-a dus la Papa Paul al VI-lea. Când s-a întors, i-a spus tatălui meu: „Știți care a fost primul lucru pe care mi l-a spus Papa? M-a întrebat: „Ce face Părintele Octavian Moisin?”. De altfel, ca să-i dea de înțeles că o anumită scrisoare a tatălui meu a ajuns la el, Papa Paul VI i-a răspuns scriind cu mâna lui, cu cerneală violetă, continuarea unei propoziții din Noul Testament, pe care Octavian o începuse și o lăsase intenționat neterminată în scrisoarea lui. Alt exemplu : Papa Ioan Paul al II-lea, din partea căruia avem numeroase scrisori, l-a numit Prelat Papal pe Preotul Octavian Moisin. Nu mă mai refer aici și la alți Papi, Cardinali sau Episcopi străini care-i scriau, inclusiv Patriarhi ortodocși, cum a fost și Patriarhul Constantinopolului de atunci, pe lângă mulți Episcopi, și Mitropoliți ortodocși, ca și toți Episcopii greco-catolici din prigoană care au mai ieșit vii din închisoare. Părintele Octavian Moisin le scria multor ierarhi și preoți uniți din prigoană, încurajându-i în rezistența religioasă. A fost ca o flacăra, răspândind lumină și căldură. A slujit în multe locuri, inclusiv în Munții Făgăraș într-o grotă, deși Securitatea supraveghea masivul din cauza partizanilor.

După revoluție, cu toate că împlinise 75 de ani când a căzut comunismul, a desfășurat o amplă activitate înființând Parohia Română Unită Victoria și Munții Făgăraș, reactivând Parohia Drăguș unde a slujit 6 luni, a slujit alte 6 luni în S.U.A., a servit Sfânta Liturghie în diferite țări, a publicat numeroase lucrări, a înființat Acțiunea Creștină pentru Renaștere Națională, a constituit Mișcarea Bunavestire pentru ocrotirea copiilor nenăscuți, a realizat materiale de bază pentru Biserica Română Unită cu Roma și dovedirea drepturilor ei patrimoniale.

După întoarcerea din Israel, unde a slujit Sfânta Liturghie la Sfântul Mormânt, s-a îmbolnăvit. Au urmat alte complicații. În ultimele două luni practic eu n-am mai avut zi și noapte, am stat permanent cu el. Ne-a spus încă în urmă cu cel puțin o lună: „Eu voi fi mort în 28 iunie”. Am căutat să-i alung aceste gânduri, dar cu trei zile înainte de moarte a precizat: „Peste trei zile voi muri”. N-am crezut însă mi-a zis: „Vei vedea ce complicații vor apare și voi muri”. Bruscu s-a declanșat o hemoragie, a doua zi trei hemoragii, a treia zi șapte hemoragii și a făcut stop cardiac. În acea noapte eram cu el singur în salonul de spital. Tot la două ore era pur și simplu scaldat în sânge și o ajutoram pe infirmieră să-l spele. Ajunsesse numai piele și os de foame, gura îi era arsă de sete. La 2 noapte, când începuse deja ziua de 25 Iunie 2013, a murit. Când

l-au coborât de pe patul însângerat să-l așeze în sacul de dus la morgă, am avut parcă imaginea lui Cristos coborât de pe Cruce pentru a fi învelit în giulgiu. Totul era exact la fel, trupul, fața, scena, era extraordinar !

Și mi-au venit în minte cuvintele Papei Francisc I rostite în fața Cardinalilor înmărmuriți: „Putem fi preoți, putem fi episcopi, putem fi cardinali, putem fi și papi, dar dacă nu purtăm Crucea lui Cristos, nu suntem ucenicii lui”. La această enumerare, i-aș adăuga și pe patriarhii din orice Biserică.

Părintele Octavian Moisin a purtat o cruce grea întreaga viață și a răspuns printr-o iubire extraordinară față de Cristos și o devoțiune mișcătoare față de Maica Domnului. Cristos ne-a spus: „Cine vrea să vină după mine, să-și ia crucea și să mă urmeze”. Îi vine fiecăruia moartea și apoi judecata. Iar acolo, dacă vom spune că am fost discipolii Lui, vom fi întrebați despre cruce. Și dacă vom afirma că am purtat crucea, va voi să ne vadă semnele ei pe trup și mai ales pe suflet. Acelea vor grăi despre noi, vor fi dovezile că am purtat crucea și nu că am simulat purtarea ei. Iar Părintele Octavian Moisin are ce arăta ca un „alter Christus”, ca un alt Cristos într-o asemănare uimitoare. N-a fost cruțat până în ultimele zile, iar în urmă cu peste două luni i-a venit ultima lovitură, din ultimul loc la care s-ar fi așteptat pe acest pământ. Atunci a căzut sub povara crucii. M-am repezit să i-o port eu dar era prea târziu: venise sfârșitul.

Pe lângă suferința de o viață și sacrificiul pentru Biserică, Părintele Octavian a fost de o moralitate exemplară, un soț fidel și un tată excepțional. Înainte de a trece la Domnul, a dorit să facă o Spovadă generală la mine, în Catacombă, și i-am dat dezlegarea generală. A primit Sfântul Maslu. Timp de aproape 65 de ani a servit zilnic Sfânta Liturghie. Ultima a fost în ziua de Rusalii a acestui an. Era la capătul puterilor. Îl țineam cu o mână să nu se prăbușească iar cu cealaltă am făcut Consacrarea. A doua zi, când n-a mai putut servi, fiind fără cunoștință, a murit. Am servit eu singur și m-am împărtășit pentru el.

Asemenea preoți sfinți ne trebuie azi, gata să poarte crucea sfințită de Cristos. Preotul Octavian Moisin, care a purtat-o în vremuri apocaliptice, ne dovedește că se poate. Și mai mult, ne este un exemplu. Să-l urmărim, pentru a ne revedea în Cer, unde nu este nici durere, nici prigoană, nici întristare, ci viață și fericire negrăită și fără de sfârșit.

Bunul Dumnezeu să-l odihnească în bucuria Sa. Amin.

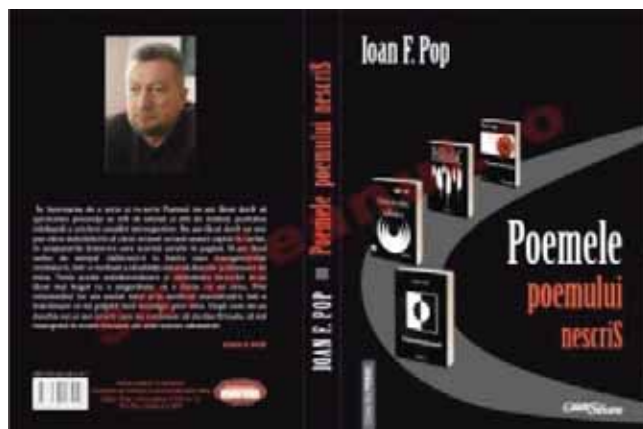
Pr. Anton MOISIN

Cuvânt rostit la slujba de înmormântare a preotului prof. dr. Moisin Gheorghe Octavian, canonic mitropolitan și prelat Papal, din 28 iunie 2013, în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea.

IOAN F. POP – INTEGRALA POETICĂ

Autor a opt cărți - poezie, filozofie, jurnal, studii și eseuri -, scriitorul și eseistul Ioan F. Pop a publicat, recent, integrala poemelor sale, e vorba de cele patru cărți de poeme publicate pînă acum. Cartea se cheamă *Poemele poemului nescris* (reluarea titlului ultimei cărți publicate) și a apărut la Editura Caiete Silvane, Zalău, 2013, în excelente condiții grafice. Cele patru cărți de poeme, *Poemele absenței*, 2011 (în prima variantă se numea *Pedale de hîrtie*, 1994), *PoemeșinimiC*, 1996, *Poeme de sedus realitateA*, 2000, *Poemele poemului nescris*, 2010, toate apărute la Editura Dacia din Cluj-Napoca, sînt reluate cu unele modificări. „Reunesc în aceste pagini cele patru cărți de poeme publicate pînă acum. Ele fac parte dintr-un proiect po(i)etic încheiat în datele, dar mai ales în iluziile lui complete. Cele patru cărți nu sînt decît tot atîtea încercări de a capta în zăriștea inefabilului poemele poemului nescris, un cvartet tăcut al disimulărilor ultime. Într-un joc al hazardului și al determinării sfîrșesc (prin revizuirea primei cărți) cu începutul sau încep anamnetic cu sfîrșitul. Închid cercul poematic aproape în punctul în care l-am deschis, legînd începutul de sfîrșitul care îl pre-vestea” – susține autorul.

Scriind o poezie de „fundătură ontologică”, una a „limitelor limbajului și non-limbajului”, după cum afirmă în cuvîntul înainte autorul, cartea se constituie într-o mărturie ultimativă a încercării de a capta inefabilul poetic. „În încercarea de a scrie și re-scrie Poemul nu am făcut decît să aproximez prezența sa atît de intimă și atît de străină, puritatea inhibantă a oricărei sondări introspective. Nu am făcut decît un mic pas către indicibilul în al cărui orizont se lasă uneori captat în cuvînt, în nespunerile himerice care scurmă serafic în pagină. M-am lăsat sedus de mirajul zădărnicii la limita unei transgresivități revelatorii, într-o *realitate* a

idealității născută dincolo și dincoace de mine. Toate aceste autodevoratoare și izbăvitoare încercări m-au făcut mai bogat cu o singură tate, cu o iluzie, cu un ecou. Prin intermediul lor am anulat totul prin mirificul ino-centizării, într-o înstrăinare ce-mi palpită încă nostalgic prin vene. După cum mi-au deschis noi și noi reverii care nu conțin să-mi dea tîrcoale, să mă transpună în scurte frisoane ale unei tainice ademeniri” – este de părere autorul, într-o încercare finală de a lămuri relația sa cu poezia.

Cartea este însoțită nu doar de o lămuritoare introducere în propria artă poetică, ci și, la final, de unele referințe critice formulate, în toate revistele importante, de cei mai avizați critici și exegeți literari din țară. Nu știm dacă Ioan F. Pop va mai scrie sau nu poezie, dar cartea de acum ne recomandă un poet profund, cu un demers poetic intens personalizat, unic în felul său, după cum susține critica literară. Cele 323 de pagini, deși se constituie într-o lectură dificilă, nu-i poate lăsa indiferenți pe cei care au gustat odată din miracolul poetic.

Loredana IONAȘ *Crișana*, 25 iunie a. c.

Prima Spovadă și Împărtășanie Solemnă la Halmășd

Duminică 30 iunie 2013, în Duminica „Tuturor Sfinților” la Biserica Greco-Catolică din comuna Halmășd, județul Sălaj a avut loc Prima Sfântă Spovadă și Împărtășanie Solemnă a unui grup de opt copii. După ce o bună perioadă de timp copilașii s-au pregătit pentru această „misterioasă întâlnire” fiecare, cu părere de rău, și-a mărturisit păcatele în fața lui Dumnezeu prin intermediul preotului, cu făgăduința de a fi mai buni și cuminți pe viitor.

La această minunată și solemnă sărbătoare a parohiei noastre au concelebrat pr. Protopop Nicolae Bodea alături de preotul paroh Chiriloaei Marius, ajutați de ipodiatonul Guiaș Grațian din Oradea.

Ca și amintire al acestui minunat eveniment copii au primit fiecare Mica Biblie, o diplomă, dulciuri dar și câte o felicitare cu un cadou de la un grup de copii din Italia care cu puțin timp în urmă au trăit și ei evenimentul întâlnirii cu Cristos.

La sfîrșitul Sfintei Liturghii toți invitații au participat la o agapă frățescă oferită de părinții implicați în acest eveniment.

Ana-Maria CHIRILOAEI

Ioan F. POP

LIVIU GÎRBEA – 65

Personalitate atipică în peisajul sălăjean, cu nerescate rezerve de trăire spirituală și propensiune culturală, dar și cu acide reacții ironice, medicul Liviu Gîrbea trăiește la intensitate maximă atât împlinirile, cât și deziluziile lumii noastre.

Ancorat, în registru ideatic, între rigorile etice ale lui Iuliu Maniu și fulguranța intelectuală a lui Petre Țuțea, infatigabilul meu consătean se mișcă tenace între deznădejdea concretă a suferinței umane și speranța potențată de datele științei medicale, de valențele credinței. El a încercat, în maniera sa vulcanică – cu o voință care, în alte condiții, ar fi putut mișca munții - nu doar să însănătoșească lumea din jurul său, ci și să o schimbe, să o reconecteze la vechile valori spirituale care au călăuzit-o în momentele de cumpănă ale istoriei. Rigorii profesionale i-a adăugat deschiderea culturală, respectul pentru tot ceea ce a produs mai înalt spiritul uman. Răzvrătit și pios deopotrivă, ferm în opinii, dar și dispus la dialog, el animă totul în jurul lui, generând dispute amicale încărcate de patetism, cascade de umor, convivialitate. Deși parcimonios, scrisul lui publicistic este încărcat de un patos moral-justițiar, de adânci fibre etico-religioase. Vocația sa de minoritar absolut – după cum singur recunoaște - este dată de diferența ideatică și de nonconformismul care îi călăuzesc viața, de viziunea sa existențială ancestrală, de crezul său de nezdruncinat în valorile perene, de constanța credinței în Dumnezeu. Lui îi datorez, în mare măsură, revenirea mea, cu umbra cuvintelor, în spațiul în care m-am născut. După cum prietenia sa și interesul

pentru zădărniciile scrisului meu mă onorează și mă obligă într-un mod căruia nu prea știu cum să-i răspund. (Pot doar să-i promit, așa după cum am convenit cândva, că odată și odată vom bate la pas Fizeșul copilăriei noastre, ulițele sale alungate în vis, pădurile care îl strâng la piept, dealurile care îngîmă ecouri de clopot, dumbrava care ne mai ține minte...).

Deocamdată îi urez cu bucurie – și cu o nepermisă întârziere - *La mulți ani!*, în anul în care rotunjește cifra 65. Dar la vigoarea și entuziasmul său tineresc acest amănunt pare mai mult un moft calendaristic, o ironie aruncată timpului necruțător...

Grest, Zalău 2013

În perioada 1 iulie - 6 iulie s-a desfășurat la Mănăstirea Sfintei Inimi a lui Isus din Zalău, primul GREST organizat pentru copiii cu vârste cuprinse între 6-12 ani. Sloganul acestuia a fost „Zâmbește, Isus te iubește!”.

Timp de o săptămână, copiii au avut ocazia să petreacă împreună momente de bucurie, să relaționeze, să-L descopere și să-L iubească mai mult pe Dumnezeu și pe aproapele prin diferitele activități propuse: pictură, arte culinare, drumeții, bansuri, modelaje, teatru și multe multe jocuri.

Fiecare dimineața a început cu o rugăciune, apoi imnul acestui Grest compus de animatori, și anunțarea programului pentru ziua respectivă. Hrana spirituală a fost asigurată zilnic prin Sfânta Liturghie iar bucuria a fost și mai mare prin participarea copiilor la sacramentul Spovedaniei în aer liber. Ca animator principal a fost invitat părintele Alexandru Fiț cu o bogată experiență în munca cu copiii.

În ultima zi a Grestului au fost invitați părinții și prietenii la spectacolul pregătit de copii împreună cu

animatori arătându-li-se acestora ceea ce au învățat și realizat în timpul celor 6 zile.

Mulțumim lui Dumnezeu și Sfintei Fecioare Maria pentru buna desfășurare a acestui program și de asemenea mulțumim animatorilor, liceeni, studenți din parohie și tuturor binefăcătorilor.

Sr. Cornelia

Prima Spovadă și Împărtășanie Solemnă la Șimleu Silvaniei

Duminică, 23 iunie 2013, în Sărbătoarea Coborârii Spiritului Sfânt, la Biserica Greco-Catolică din Șimleu Silvaniei a avut loc Prima Sfântă Împărtășanie Solemnă a zece copii.

Sâmbătă dimineața au participat cu toții la Sfânta Liturghie și s-au spovedit. Ei au beneficiat de pregătire atentă timp de cinci luni, în fiecare sâmbătă după oratoriu, îndrumați de pr. Florin Mărincean, ajutat de Ciprian Burdaș, absolvent al Seminarului Teologic din Oradea, implicat profund în activitatea parohiei. Acești copii și-au însușit și aprofundat principalele rugăciuni ale creștinului, adevărurile de credință, poruncile, sacramentele, însușindu-și totodată cunoștințe despre răutatea păcatului și necesitatea de a trăi în virtute.

La solemnitatea acestei Sfinte Liturghii au participat și tinerii parohiei care au cântat alternativ alături de cor în anumite momente dar mai ales în timpul împărtășirii copiilor.

Pr. Vicar Foraneu al Silvaniei, Gheorghe Țurcaș, pr. Protopop Nicolae Bodea și pr. Florin Mărincean i-au felicitat la sfârșit pe copii, dăruindu-le câte o diplomă care să le amintească de această zi unică în viața

lor, câte o cânticică cu Istoria Bisericii Greco-Catolice, o carte de rugăciuni și un rozar.

Evenimentul s-a încheiat la demisolul bisericii unde copii, părinți, bunici și rudeni au servit câte o felie de tort și câte un pahar de suc, mulțumind lui Isus și Preasfintei Sale Mame pentru toate darurile primite.

Pr. Florin MĂRINCEAN

Lumen fidei, prima Enciclopică a Papei Francisc

Credința nu este un refugiu pentru oameni lipsiți de curaj, ci dilatarea vieții. (Lumen fidei, nr. 53)

Începută de Papa Benedict al XVI-lea, acum emerit, și continuată și completată de Papa Francisc, *Lumen fidei* (Lumina Credinței) este un simbol al unității în credință și al continuității mesajului transmis de magisteriul celor doi papi, „o cateheză la patru mâini a urmașilor lui Petru”, cum a descris-o Card. Marc Ouellet, Prefectul Congregației vaticane pentru episcopi, în cadrul prezentării oficiale organizată astăzi la Vatican. Publicată în timpul Anului Credinței și datată, în mod simbolic, la 29 iunie, solemnitatea Sfinților Apostoli Petru și Paul, prima Scrisoare Enciclopică a Papei Francisc este „despre credință” și reîntregește trilogia dedicată virtuților teologale începută de Benedict al XVI-lea cu enciclicele sale „despre iubire”, *Deus caritas est*, și „despre speranță”, *Spe salvi*.

Articulate în patru capitole, intitulate cu citate biblice, la care se adaugă o introducere și o concluzie, Scrisoarea Enciclopică a Papei Francisc este adresată episcopilor, preoților, diaconilor, persoanelor consacrate și tuturor credincioșilor laici. Textul parcurge istoria credinței creștine, de la chemarea lui Abraham și a poporului lui Israel până la învierea lui Isus și răspândirea Bisericii (capitolul 1, „Noi am crezut în iubire”), raportul dintre credință și rațiune (capitolul 2, „Dacă nu credeți, nu veți rezista”), rolul Bisericii în transmiterea

credinței de-a lungul istoriei omenirii (capitolul 3, „V-am transmis ceea ce am primit și eu”) și în fine aportul credinței în făurirea binelui comun (capitolul 4, „Dumnezeu le-a pregătit o cetate”). Enciclica se încheie cu o rugăciune la Sfânta Fecioară Maria, model de credință.

În textul enciclicei, care îmbină armonios stilul Papei Benedict cu cel al Papei Francisc, se regăsesc nu doar referințe la Vechiul și Noul Testament ori la documente din magisteriul Bisericii Catolice, dar și la sfinți precum Iustin, Irineu din Lion, Leon cel Mare sau Sfântul Augustin, teologi ca Romano Guardini și John Henry Newman, filosofi precum Nietzsche, Martin Buber și J. J. Rousseau ori poetul T. S. Eliot. Se regăsesc, de asemenea, și Dante Alighieri și F. M. Dostoevskij, citați adesea de ultimii doi papi, Ioan Paul al II-lea și Benedict al XVI-lea.

Intitulat, conform tradiției, după primele cuvinte ale textului în limba latină, *Lumen fidei*, documentul este prima scrisoare enciclopică a Papei Francisc și a 322-a din istoria Bisericii Catolice (prima a fost *Ubi Primum*, din 3 decembrie 1740, a Papei Benedict al XIV).

Cristina GRIGORE

Alin CREȚU

Să depășim complexul de inferioritate

E adevărat că, prin natura sa, omul este mereu nemulțumit cu ceea ce are și consideră adesea că ceea ce este în ograda altuia e mai frumos.

De cele mai multe ori, complexe de inferioritate își au originea în copilărie (când părinții îi spun copilului că este prea gras sau prea slab), sau în modelele pe care copilul și le alege. În aceste vremuri, când adolescenții evită să citească, orpii nu le mai sunt din cărți, ci de la Tv sau de pe internet. Adesea, aceste modele nu sunt autentice, ori sunt prezentate într-un ambalaj strălucitor. Dincolo de ambalaj câți se mai uită?

Cei care au complexe de inferioritate consideră că nu sunt la același nivel superior ca și semenii lor, că au unele curențe și deficiențe, fapt ce le poate cauza un disconfort psihologic considerabil indiferent dacă aceste trăiri sunt conștientizate sau nu. Persoanele care se confruntă cu un complex de inferioritate doresc în același timp să le fie recunoscute meritele și să fie laudate, dar se și tem de umilire. Multe dintre umilințele experimentate în trecut stau la baza temerii că ar putea fi batjocorite de alți oameni.

Ca rezultat, apare dorința de supracompensare, evitarea umilirii și a contactelor sociale. Unele dintre persoanele care au complexe de inferioritate devin timide și se subapreciază, în timp ce altele pot deveni agresive în încercarea de a depăși stresul psihologic legat de senzația de inferioritate a celorlalți. Este adevărat că oricând vom găsi pe cineva care să fie mai ceva ca noi, însă fiecare are farmecul său.

Complexele nu dor fizic, ci sufletește. Tocmai de aceea este preferabil să învățăm a trăi cu ele în cazul în care acestea chiar există, să încercăm să scăpăm de ele dacă sunt cu adevărat evidente și supărătoare (operații estetice) sau să căutăm ajutor pentru a învăța să ne iubim așa cum suntem în cazul în care acestea sunt doar în mintea noastră (psihoterapie).

Cum identificăm complexul de inferioritate

- **Imperfecțiunile celorlalți** - Din moment ce o persoană nu are o părere prea bună despre sine, îi va fi dificil să aprecieze și să observe calitățile altor oameni. Cel care are complex de inferioritate va încerca să descopere imperfecțiunile altor oameni și va încerca să găsească modalități prin care să scadă autostima și încrederea în sine a acestora. Tendința lui este de a pasa vina altora pentru a-și masca propriile deficiențe.

- **Criticismul distructiv** - Unii dintre cei care manifesta complexul de inferioritate își cunosc defectele sau neajunsurile și totuși ori de câte ori primesc vreo critică legată de acțiunile lor, o amplifică și își înrăutățesc starea. Pentru că ei au autostima extrem de scăzută sunt conștienți că nu au făcut un lucru bun dar nu pot depăși acest aspect.

- **Timiditate** - Oamenii care au complexul de inferioritate tind să se izoleze, să evite interacțiunile sociale și întâlnirile cu alții; prefera să își creeze mai degrabă propriul lor univers decât să le acorde celorlalți ocazia de a le descoperi defectele.

- **Aprecieria** - Uneori, cei care au complexe de inferioritate vor să fie complimentați mereu legat de modul în care arăta, de cum își finalizează sarcinile sau pentru orice altceva. Pentru că sunt dornici de a primi aprecieri, dacă nimeni nu-i lauda, vor începe să spună celorlalți ce au făcut doar pentru a li se acorda atenție în sens pozitiv.

- **Refuzul de a primi comentarii pozitive** - În alte situații, persoanele care manifesta complexe de inferioritate nu acceptă să primească complimente sau comentarii pozitive. Acestea sunt privite doar ca modalități de a-i face să se simtă mai bine pe moment și sunt percepute ca afirmații false.

Cum putem evita dezvoltarea complexelor de inferioritate?

1. Fiți atenți la criticile care implică situații ce nu pot fi schimbate. Acest lucru include critica legată de aspectul general sau de modul de a fi al unei persoane, culoarea pielii, rasa, origine etnică sau orice alt aspect care nu poate fi controlat.

În urma acestui tip de abuz verbal multe persoane au probleme serioase cu autostima. Victima suferă cu atât mai mult cu cât nu exista soluții care să rezolve situațiile criticate. Atunci când o persoană este supusă la această formă de agresivitate, trebuie să se concentreze pe aspectele pozitive individuale, pe propriile convingeri și valori.

2. Creați-vă un zid invizibil în jur pentru a vă proteja valoarea ființei. Consolidarea credințelor pozitive și valorizarea acestora ajută orice persoană să găsească direcția potrivită și să obțină succesul. Este important să se învețe a ignora comentariile negative și inadecvate făcute la adresa propriei persoane. Este important să fiți conștient de faptul că oamenii au dreptul la propriile convingeri, dar la fel de normală este și atitudinea de respingere sau filtrare a opiniilor negative.

3. Fiți deschiși la critici constructive. Acest aspect este, în general, pozitiv pentru evoluția unei persoane și indirect contribuie la dezvoltarea personală. Analiza punctelor slabe și îmbunătățirea acestora este cea mai bună atitudine pentru a evita sentimentul de inferioritate.

Concentrarea asupra controlului slăbiciunilor ajută la prevenirea acuzațiilor negative sau dezechilibrului emoțional care ar putea rezulta în urma criticilor celorlalți. Cântăriți obiectiv situația și evaluați care ar

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

putea fi câștigurile posibil de obținut în urma acestor tipuri de discuții.

4. Colaborați îndeaproape cu oamenii care vă fac să vă simțiți bine în pielea dumneavoastră. Cei care vă oferă suport și vă îmbrățișează sunt prețioși și rari. Cu cât gradul de independență crește, cu atât încrederea în sine și autostima vor fi mai ridicate. De asemenea, acestea din urmă permit dependentă în mai mică măsură de alții pentru construirea valorilor proprii.

5. Iubiți-vă suficient de mult, dar nu deveniți aroganți. Este normal ca orice persoană să se aprecieze până într-un punct, să aibă respect de sine, dar nu trebuie să se exagereze cu acest aspect. De asemenea, autosacrificiul poate aduce și beneficii, dar nu în cazul în care în urma acestuia intervin epuizarea, frustrarea sau obținerea unor avantaje nepotrivite.

6. Adoptați o poziție neutră, păstrați-vă calmul și rămâneți concentrat. Pentru orice persoană este bine să-și cunoască limitele și să-și exploateze punctele forte. Așa se pot depăși situațiile în care o altă persoană sau o situație v-ar putea afecta emoțional dând naștere la îndoială asupra capacităților proprii.

7. Se vor evita tristețea și furia. Emoțiile negative solicita multă energie prețioasă. Dacă furia este rațională și justificată de împrejurări ostile, este important ca energia să se dozeze. Fiți mai bun și mai controlat decât agresorul. Energia poate fi concentrată în rezultatele concrete care pot dovedi că celălalt greșește.

Reorientați-vă gândurile atunci când sunteți furioși și necăjiți, concentrându-vă asupra altor puncte de vedere, cu scopul de a avea succes și de a merge mai departe. O alternativă ar fi să transformați situația stresantă într-una amuzantă.

8. Nu pomeniți mereu despre defectele fizice pe care considerați că le aveți. De foarte multe ori, aceste defecte nici măcar nu sunt observate de ceilalți sau aceștia pot considera că fac parte din farmecul vostru personal. Mai mult, cu această atitudine tânguitoare nu vă faceți plăcut și arătați cât de puțin vă apreciați. Iar dacă voi nu vă iubiți, cum ar putea altcineva să o facă?

Chiar și așa, cu aceste complexe pe care le aveți, sunteți modelul cuiva. Cu siguranță al unui prieten, vecin, fiu! Gândiți-vă că nici cele mai vestite fotomodele nu sunt perfecte și au defectele și complexe lor. Cu toate acestea, ele sunt modelele a mii de persoane.

Nimeni nu este perfect. Important este să vă simțiți împăcați cu felul în care arătați.

Cu certitudine aveți și puncte forte. Acum este momentul să puneți accent pe ele și să le scoateți în evidență. Mai mult, încercați să fiți realiști și să nu vă judecați atât de aspru. Până la urmă, nu sunteți înconjurați numai de modele. Mult mai important este să vă simțiți bine în propria piele.

Lansare de carte

„Monografia localității Bobota, între istorie și memorie”

Duminică Rusaliilor, 23 Iunie 2013, a însemnat o dublă sărbătoare pentru comunitatea satului Bobota, Sălaj. După Sfânta Liturghie, credincioșii greco-catolici și ortodocși au putut fi martorii unui eveniment istoric de amploare, și anume lansarea unei monografii a satului tocmai la 800 de ani de la prima atestare documentară.

La elaborarea Monografiei, sub coordonarea domnului Marin Pop – doctor în istorie și demn fiu al satului – au muncit un colectiv de cercetători din cadrul Muzeului Județean de Istorie și Artă, Zalău.

Lucrarea are peste 580 de pagini, cuprinzând un studiu fizico-geografic al localității, mărturii arheologice din epoca bronzului și prima epocă a fierului, perioada antică, o dare de seamă a cercetărilor arheologice privind vestigiile medievale timpurii și târzii din hotarul localității, evoluția istorică de la prima atestare documentară și până la Revoluția din 1848, evenimente marcante din istoria satului, evoluția socio-economică și demografică a localității din anul 1785 până în prezent, evoluția vieții religioase, biografii de preoți ai comunității Bobota, școala și figuri de dascăli, activitatea culturală în istoria comunității, tradiții și obiceiuri, politică și administrație publică în Bobota secolului XX și început de secol XXI, o biografie a deținuților politici ai satului, restituiri istorice – legenda lui Șincai, anexe documentare și un amplu album foto.

La evenimentul organizat cu sprijinul Consiliului Local Bobota, au luat cuvântul: dl. primar ing. Aurel Sarca; dl. Daniel Săuca – directorul Centrului de Cultură și Artă al județului Sălaj; d-na Corina Bejinaru – directoare a Muzeului de Istorie și Artă Zalău; d-na Livia Fer – directoare a Școlii Generale ”Gheorghe Șincai” – Bobota; pr. Vasile Ardelean – preotul comunității ortodoxe din Bobota; subsemnatul – din partea comunității greco-catolice din localitate; dl. deputat Lucian Nicolae Bode; d-na deputat Andreea Paul (Vass), precum și alți fii ai satului.

Evenimentul a dat ocazia reîntâlnirii diferitelor generații plecate din satul Bobota și stabilite în țară sau străinătate, și reluarea unor legături pierdute din cauza distanțelor sau a trecerii timpului.

Pr. Cristian LASLO

Ioan MĂGHERUȘAN

SPERANȚA, PUNTE ÎNTRE TIMP ȘI VEȘNICIE

Speranța este virtutea teologică care ne face să dorim pe Dumnezeu, să așteptăm cu răbdare și cu deplină încredere fericirea veșnică, încredințați fiind că El ne va trimite harul prin care să dobândim această virtute. Speranța scrutează viitorul și ancorează în portul liniștit al veșniciei. Omul care trăiește cu speranță este ferm convins de biruința binelui asupra răului, a adevărului asupra minciunii, a luminii asupra întunericii, a vieții asupra morții și știe că Isus nu Îl va lipsi de ajutorul Său în nici o împrejurare făgăduindu-i: viața veșnică, bunurile necesare vieții pămâtenă, sprijin la necazuri, iertarea păcatelor prin pocăință și ascultarea rugăciunilor.

Unde este dragoste și credință în Dumnezeu cel viu, care acționează și intervine în viața omenească și în care se poate avea încredere deplină, acolo devine posibilă și speranța. Astfel, speranța mântuirii și promisiunea că oamenii vor fi scoși din robia păcatului adamic a început să încolțească în timpul patriarhilor și s-a împlinit prin patima mântuitoare și Învierea lui Isus.

Speranța este ancorată în viitor, dar izvorăște din prezent prin dragoste și prin credință, cu care formează un tot unitar. Iubirea leagă inima noastră stearpă și rece de inima plină de dragoste și duioșie a lui Isus Cristos. Speranța trebuie menționată ca un fenomen însoțitor al credinței, care la rândul ei este începutul vieții veșnice și al dreptății supreme: „*Căci noi așteptăm în Spirit speranța dreptății din credință*” (Gal.5,5). Prin legătura ei cu dragostea și credința, speranța ne eliberează de egoism, de falsa atotputernicie a omului și de mândria deșartă. Speranța, credința și dragostea sunt trei virtuți care împreună însumează modul de viață creștin. Această combinație întretine între ele se găsește în Sfânta Scriptură care, după ce închină dragostei un adevărat imn, ca o concluzie arată: „*Și acum rămân aceste trei: credința, speranța, dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea*” (1Cor.13,13). Și aceasta pentru că „dragostea nu cade niciodată”.

Cristos este speranța unei glorii viitoare. Mântuirea finală a omului se sprijină pe o asemenea speranță. Ea este arma cu care credinciosul luptă împotriva ispitei și a răului fiind totodată ancora sigură și de neclintit a sufletului, cu care pătrunde adânc în lumea veșniciei. Datorită credinței lui, creștinul are o încredințare, o siguranță că lucrurile pe care le speră sunt reale și speranța lui nu îl va dezamăgi niciodată și nu-i este teamă de viitor deoarece este în mâinile sigure ale Tatălui iubitor.

Speranța dă credinciosului puteri spirituale reînnoite cu care să învingă păcatul și teama de moarte și să aștepte cu încredere să se împărtășească de gloria eternă a lui Isus Cristos. Prin Învierea lui Cristos se desăvârșește speranța. A fost actul prin care Tatăl Și-a revelat puterea și a făcut să dispară frica de necunoscut, panica și disperarea.

Veșnicia, este durata care nu are nici început, nici sfârșit, care nu se supune nici unei determinări temporale.

În acest sens veșnicia fără trecut și fără viitor, are un prezent continuu. Când se raportează la viață, veșnicia este durată nelimitată în viitor.

Timpul este mediul omogen și nedefinit, succesiunea evenimentelor fiecare având durata sa proprie. Timpul este o mărime fizică și este în legătură cu spațiu care este o altă mărime fizică. Timpul are o singură dimensiune, lungimea și este ireversibil. Spațiul are trei dimensiuni: lungime, lățime și înălțime. Timpul și spațiul sunt forme de existență ale materiei. Viața terestră se desfășoară în timp și spațiu. Timpul nu ar trebui văzut ca un dușman care să fie anihilat, ci mai degrabă ca un cadru care ne revelează posibilitatea unor legături cu veșnicia. În acest fel încetează limitările și cerul devine marea frescă a vieții, omul capătă zelul de a înfăptui acordul complet cu Creatorul, cu existența generală și cu el însuși.

Însă, omul pragmatic al zilelor noastre subordonează timpul intereselor sale personale. El nu mai trăiește în timp, ci sub dominația timpului. De multe ori el devine o victimă a propriei agende, sub presiunea unei vieți bulversate de agitație și stres. Inclusiv timpul sărbătorii și-a pierdut semnificația lui sacră. Menirea noastră este aceea de a regăsi sensul timpului dat de Dumnezeu. Veșnicia lui Dumnezeu presupune posibilitatea existenței timpului, dar a unui timp în care să se concretizeze un raspuns liber din partea omului la chemarea de iubire din veșnicie a lui Dumnezeu.

În perspectiva creștină timpul este indisolubil legat de veșnicie. Timpul vine din veșnicie și se scurge în veșnicie, dar suntem cu toții încorporați în propriul timp. El a apărut odată cu lumea creată, dar el este legat de veșnicia de dinainte și de după creație. Există o stransă legătură între timp, veșnicie și creație. Timpul nu rămâne exterior creației, ci devine condiția înaintării ei înspre Dumnezeu. În acest fel timpul devine cadrul unei relaționări între Dumnezeu și creația Lui. În momentul unirii desăvârșite dintre Dumnezeu și lume, timpul reddevine în veșnicie. „Fiecare moment al timpului este timp al lui Dumnezeu și trebuie să se desăvârșească în veșnicia lui Dumnezeu. Nimic nu este «neutru». Pentru că Spiritul Sfânt, ca o rază de lumină, ca un zâmbet de bucurie a «atins» toate lucrurile, timpul întreg – revelându-le pe toate ca pietre prețioase ale unui templu prețios”. (1)

Dinamica convergenței ,creației din timp într-o lume transfigurată pentru toată veșnicia subliniază cât de mult creatura este făcută pentru Dumnezeu, cât de mult este legată de veșnicie. Deși Dumnezeu este transcendent din veșnicie față de lumea creată, El pătrunde în imanența temporalității. Se realizează astfel o legătură între veșnicie și timp, care le permite o coexistență coerentă. Constientizând dimensiunea timpului și ostenindu-ne pentru a trăi conform exigențelor creștinismului, vom ajunge să sesizăm tot mai clar că sfințenia este menirea ultimă și cea mai înaltă a omenirii. În fața sfințeniei înțelegem cel mai profund caracterul prezentului trăit.

(continuare în pag. 15)

Clipe în „Colț de rai”

Timpul curge repede și ireversibil ca un râu; fiecare râu își formează propria vale roditoare. Clipele bine alese scaldă modelator și fructificator fiecare suflet, ca o frumoasă vale.

Joi, 11 iulie, copiii de la Școala de vară al oratoriuului „Colț de Rai” (CRI), al asociației „Ave Miriam” din Valea lui Mihai au fost într-o excursie scurtă în timp, dar marcantă pentru formarea lor. Dimineața a început cu o întoarcere în timp... vizita casei țărănești din Galoșpetreu. Complexul muzeal, care este ctitorit în exclusivitate de medicul Keri Gaspar, impresionează prin conservarea fidelă a structurii gospodăriei țărănești și prin obiectele din patrimoniu. Copiii au remarcat schimbările care s-au petrecut în decursul anilor, însă au fost impresionați de organizarea și confortul casei, potrivit acelor ani îndepărtați.

Excursia a continuat cu vizita casei de copii din aceeași localitate, Galoșpetreu, aflate sub grija fundației „Sfintei Familii” coordonate de franciscanul Bojta Csaba. În grija asistenților maternali se află momentan 24 de copii, care provin din familii cu probleme existențiale. Grupul de la oratoriu le-a oferit diverse cadouri acestora și s-a înfiripat între ei rapid o frumoasă prietenie. După vizita camerelor și prezentarea motivației și activității casei, copiii s-au apropiat într-un cerc al prieteniei care s-a înlănțuit prin rostirea bilingvă a rugăciunii „Tatăl nostru”. Momentul amical s-a încheiat printr-o dăruire reciprocă a unor cântece de oratoriu.

Excursia s-a finalizat cu o scurtă vizită la o fermă agricolă din Tarcea unde se cresc și niște „găini mari”, vorba copiilor, struți. Părinții au remarcat faptul că micuții lor, prin conștientizarea existenței și altor situații familiare, și din păcate negative, apreciază mai mult dragostea și grija de care beneficiază.

O altă secvență temporală marcantă al vacanței CRI a fost ziua de luni, 15 iulie. Oratoriul nostru a fost vizitat, la inițiativa Biroului Pastoral Eparhial, de un grup de preoți și tineri studenți teologi de la Facultatea

de Teologie Catolică din Pavia, Italia.

Ziua fraternă a început cu celebrarea Sfintei Liturghii în Biserica Greco-Catolică din Valea lui Mihai. Părintele predicator, Don Andrea Migliavaca, rectorul Seminarului din Pavia le-a dezvăluit copiilor cum Dumnezeu ne modelează ca un olar, făcând din noi niște vase prețioase în care dorește să reverse har și fericire. Cheia acestei transformări și a unor frumoase prietenii este de a recunoaște în noi și aproapele nostru chipul lui Isus, prietenul copiilor. După celebrarea liturgică am ieșit cu toții la pădure, unde tinerii italieni au organizat diverse și distractive jocuri comunitare cu copiii.

La întoarcere ne-am retras în micul, dar încăpătorul oratoriu care s-a umplut de căldura sufletească a copiilor „cucerii” de teologi, prin măreția iubirii și dăruirii lor în simplitatea jocului. Cântecele, care au izvorât, nu atât din corzile vocale cât din inimile noilor amici, au continuat să răsună ca un ecou și azi în oratoriu și inimile copiilor, dar și ale părinților lor.

... în final, nu e un articol, ci o mărturie al prezenței lui Isus care revarsă clipe de har și fericire, iar cursul acestui timp scurt și curgător impresionează și modelează pentru veșnicie.

Pr. Zorel ZIMA

(urmărire din pag. 14)

Credința creștină este în esență o credință în Dumnezeu, care poate umple pe credincios de bucurie, de pace și care Îl poate convinge că el, de bună voie, să se lase cu toată viața lui în seama speranței. Datorită învierii lui Cristos creștinul este izbăvit de a spera numai la această lume. Isus este Speranță atât pentru prezent cât și pentru veșnicie. Speranța acționează, de asemenea, ca un stimulent al purității vieții creștine. Creștinul, speră în binecuvântări pe care să le împărtășească în solidaritate cu semenii. Iubindu-și semenii el speră că și ei vor fi beneficiarii harurilor despre care știe că Dumnezeu dorește să le ofere.

Creștinul este bine să-și pună speranța în tot ce face pentru că bunul și dreptul Dumnezeu nu-L vă lipsi niciodată de harul binefăcător și de inspirațiile Spiritului Sfânt: „*Cel ce ară trebuie să are cu speranță, și cel ce treieră, cu speranța că va avea parte de roade*”

(1 Cor. 9,10). Viața fără speranță nu ar avea nici un sens, și nici un țel. Virtuțile teologice ne ajută să ne manifestăm fidelitatea față de harul divin, care lucrează în noi prin Spiritul Sfânt și ne arată că Isus este „*Calea Adevărului și Viața*” (Io. 14,6). Ura, necredința și disperarea sunt armele necuratului împotriva celui fără speranță.

Speranța lucrează prin răbdare la strămtorări și necazuri, prin statornicie și prin iertare. Sunt îndreptățiți să beneficieze de ea cei care „*se vor închina Tatălui în Spirit și adevăr*” (Io. 4,23). Speranța este însoțită permanent de frica de păcat și de judecata fermă și dreaptă a lui Isus. Ea ne însoțește numai pe timpul vieții terestre. Tot ce am sperat s-a realizat deja în viața pământească trecătoare pe măsura meritelor noastre. Însă, sufletul este ancorat în veșnicie: „*Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin*”.

(1) Mărtincă I., *Sacramentele Bisericii Catolice*, Ed. Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, 2003, Vol.I p.185.

Hirotonire de diaconi în Biserica Seminarului din Oradea

A fost sărbătoare sîmbătă, 13 iulie 2013, în parohia greco-catolică „Sfîntul Gheorghe” din Oradea (Biserica Seminarului). Aici au primit harul diaconatului, prima treaptă a Preoției, 8 ipodiaconi care s-au învrednicit de a răspunde chemării Domnului la slujirea cea sfîntă, prin impunerea mîinilor Preasfînției Sale dr. Virgil Bercea, episcopul greco-catolic al Oradiei, care l-a avut invitat pe Preasfînțitul Părinte Giovanni Giudici, episcopul romano-catolic de Pavia, Italia, sosit în urbea de pe malul Crișului Repede cu un grup de preoți și seminariști italieni.

Sărbătoarea a fost solemnă în sine. La orele 8.00, lăcașul de cult s-a umplut de credincioșii veniți să asiste la primirea în rîndul clerului a noilor diaconi. Momentul a fost semnificativ pentru tot poporul prezent de față care a luat parte la prima ceremonie de hirotonire în Biserica Seminarului după recenta retrocedare a acesteia. Cu fețele scîldate de emoție, dar cu privirea inundată de credință și speranță, candidații la hirotonirea sacră au luat parte la întreaga ceremonie fiind așezați în fața iconostasului, așteptînd vremea rînduită pentru hirotonire.

În cadrul Liturghiei Cuvîntului, la predică, ierarhul eparhiei orădene a reliefat principalele învățăminte ale Evangheliei citite în ritul bizantin în ziua pomenirii Sfîntului Arhanghel Gavril. Explicînd cuvintele Mîntuitorului din Evanghelia de la Matei, Preasfînțitul Părinte Virgil a spus: „Casa despre care vorbește Mîntuitorul este, de fapt, credința noastră. Ea trebuie zidită pe stîncă, adică pe Cristos. E foarte important acest lucru, mai

ales acum, cînd sîntem în Anul Credinței.”

Apoi, după Prefacere, a început ceremonia propriu-zisă a hirotonirii. Candidații au fost prezentați solemn, au făcut trei metanii, după care au primit binecuvîntarea episcopului. A urmat intrarea în altar, prin ușile împărătești, pentru a înconjura Sfînta Masă pe fundalul imnului „Sfînților martiri, care bine v-ati nevoit...”, ceea ce a împletit în inimile tuturor celor de față o emoție trepidantă, iar lacrimile nu s-au lăsat ținu-te în frîu. Este emoționant să îi slujești Domnului, dar cu atît mai emoționant este momentul în care te oferi lui drept jertfă de iubire și slujire. După acestea, ceremonia și-a urmat cursul firesc.

Noii diaconi, proveniți în mare parte de la Seminarul Sfînții Trei Ierarhi din Oradea, dar și de la Seminarul Sf. Ioan Evanghelistul de la Cluj sunt: Claudiu Boda, Aurel Popa, Bogdan Torjoc, Cristian Bălăneanu, Marcel Rostaș, Fr. Claudiu Ardelean, Cristian Biru și Grațian Guiaș. Între eu este un celibatar și un călugăr, ceilalți servindu-l pe Domnul în cadrul căsătoriei.

Prima hirotonire de diaconi în Biserica Seminarului după retrocedarea ei, cu hramul Sfîntul Gheorghe - purtătorul de biruință, în ziua pomenirii Sfîntului Arhanghel Gavril, numit în popor „arhanghelul cel preasfînt”, cel ce poartă vestea cea bună: iată de ce sărbătoarea a fost mare, iată de ce bucuria a fost nemăsurată. Să îi purtăm în rugăciune pe noii diaconi și să le dorim slujire sfîntă, înrădăcinată în credința în Cristos, „lauda Apostolilor și bucuria martirilor”. Amin!

Fr. Claudiu ARDELEAN, CSE

Hirotonire de preoți în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea

În Duminica a III-a după Rusalii, în care îi amintim pe Sfinții Părinți participanți la Conciliul II, III, IV și V Ecumenic, Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea a fost din nou neîncăpătoare datorită unui mare eveniment eclezial și anume, hirotonirea întru preoție a trei noi slujitori în via Domnului: Ierodiaconul Radu Ciortea, Diaconul Marcel Cristea și Diaconul Traian Tămaș.

Preasfinția Sa Virgil Bercea a avut onoarea de avea ca oaspete pe Excelența Sa Giovanni Giudici, Episcopul Diecezei de Pavia (Italia), aflat de altfel într-un schimb de experiență în Eparhia noastră, însoțit de un grup de seminariști conduși de formatorii acestora.

Ieroschimonahul Radu Ciortea, se întoarce de la Roma după o experiență de câțiva ani la Oradea în anul 2012, unde face consacrarea monahală pe viață și este hirotonit Ierodiacon, în schimb, Părintele Marcel Cristea este absolvent al Facultății de Teologie din Blaj și activează de mai mulți ani într-o parohie din Germania iar Părintele Traian Tămaș este absolvent al Facultății de Teologie din Oradea și activează de mai mulți ani în Viena.

La finalul Dumnezeieștii Liturghii, PS Virgil i-a acordat PS Giovanni, în semn de recunoștință și dem-

nitate, un Engolpion, iar acesta la rândul său, i-a dat Episcopului nostru „Crucea Bunului Păstor” (cruce de altfel purtată de Papa Francisc), urmând ca noii părinți să dea binecuvântarea tuturor celor prezenți.

Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru acești noi părinți și cerem mijlocirea Mamei Sale Maria. Amin.

Fr. Grigorie BORZOȘ

Beatificarea Venerabilului Vladimir Ghika, „Print, preot și martir”

Un om de mare credință, animat de profunđa dorință de unitate a Bisericii lui Cristos.

De origini nobile, născut într-o familie de diplomați, Vladimir Ghika vine la lumina zilei de Crăciun, în anul 1873, la Constantinopol și este botezat în Biserica Ortodoxă. Din 1879 părinții săi se stabilesc în Franța, țara adoptivă în care se formează din punct de vedere uman și spiritual. Urmează cursuri de teologie la Roma unde obține doctoratul. După un îndelungat discernământ, îmbrățișează taina Sfintei Preoții prin mâinile Cardinalului de Paris, la 7 octombrie 1923. Aici slujește în primii ani de preoție în cea mai săracă zonă a metropolei, Villejuif.

Cu aprobarea specială a Papei Pius al XI-lea devine primul preot biritual, care slujește atât în ritul latin cât și în cel bizantin.

Începând din 1939, când vine în România, slujește în București atât în biserica Sacré Coeur, construită cu largul său concurs, cât și în biserica greco-catolică din strada Polonă. Din acest an nu mai părăsește România, mișcat de dorința de a fi alături de poporul român, al cărui fiu era, în încercările războiului și, apoi, ale opresiunii comuniste.

Aici avea să rămână până la moartea ca martir în închisoarea de la Jilava, la 16 mai 1954

După 14 ani de la memorabila și istorica vi-

zită a Fericitului Ioan Paul al II -lea în România la București, între 7-9 mai 1999, Biserica Catolică locală din Arhidieceza de București celebrează cu multă bucurie și recunoștință, la 31 august 2013, ridicarea la cinstea altarelor a primului său Fericit, Vladimir Ghika.

Vladimir Ghika este o floare aleasă din „Grădina Maicii Domnului”, gata să răspândească parfumul sfințeniei peste toți fiii poporului român și peste toți cei care îi vor cere mijlocirea prin rugăciune.

La 14 ani de când Fericitul Ioan Paul al II-lea a pășit pe pământul românesc, eoul strigătului de „Unitate, Unitate” nu s-a stins. Beatificarea lui Vladimir Ghika în *Anul Credinței* poate înflăcăra și mai mult credința și întări hotărârea fiecărui credincios de a rămâne unit cu Cristos și totodată poate reînnoi dorința creștinilor catolici, ortodocși și de alte confesiuni de a împlini rugăciunea lui Isus „ca toți să fie una”.

Tabăra de vară „Oratoriul de gheață” a Centrului Don Orione

În perioada 15-20 iulie copiii și tinerii de la Oratoriul „Don Orione” au avut prilejul de a participa la tabăra de vară care s-a intitulat „Oratoriul de gheață”, având ca punct de plecare filmul „Era glaciară”. Zilele au fost însorite pe toată durata taberei, astfel încât s-au putut face drumeții și totodată vedea obiectivele turistice din Răchițele: cascada Văluțel miresei, vârful Lespezi și anumite grote. Majoritatea copiilor au experimentat cum este să te dai pe tiroliană și au ajuns la concluzia că este un lucru inedit.

Voia bună și jocurile se împleteau destul de frumos pe parcursul întregii zile, iar seara continua programul recreativ cu înălțătorul foc de tabără. Părintele Mihai, fiind prezent în tabără a ținut Sfânta Liturghie, reliefând prin predicile sale felul în care ar trebui să se comporte tinerii în cercul de prieteni și în societate, urmându-L pe Cristos. Fr. Francisc și Fr. Cătălin s-au îngrijit de momentele de formare spirituală pe întreaga durată a taberei, momente în care au dezvoltat tema taberei, scoțând în relief lucrurile ce erau în sintonie cu viața Animatorului prin excelență – Isus Cristos și, totodată, cu a Sfântului Luigi Orione.

Întreaga tabără a fost un prilej de a sta împreună, de rugăciune, de voie bună și de a învăța că oricât de diferiți putem fi, importantă este iubirea care ne leagă unul de celălalt.

Mulțumim Bunului Dumnezeu, părinților, animatorilor voluntari și binefăcătorilor ce ne-au ajutat să facem această tabără.

Pr. Mihai FECHETĂ

Tabără pentru copii în Protopopiatul Beiuș – 2-7 iulie 2013

Copiii au fost invitați în fiecare zi să-și construiască și să se îmbrace cu armura lui Dumnezeu, pentru că viața este o luptă împotriva Răului și numai cine este în armata Domnului și îmbrăcat așa cum ne sugera Sf. Pavel îl poate învinge.

Mulțumesc tuturor celor care au făcut posibilă această tabără: Zoli Boldiș, profesor de muzică, totdeauna în slujba copiilor și a bisericii, David, alt profesor de muzică, iubitor de copii, Anca Jurjiu, bucătăreasa șefă care, împreună cu d-na Aurica și Lenuța, sub privirea atentă a soarei Maria au reușit să ne pregătească o masă mai bună decât la restaurant. Mulțumesc din inimă lui Marcel Jurjiu, Cristi Man, Cristi Laza, tătici generoși, care au pregătit locul tăind iarba, așezând mese și scânduri pentru a ne așeza, aspirând mocheata... Mona și Cristi Laza, fără a le spune, s-au implicat oriunde era nevoie: au venit numai la începutul și la sfârșitul taberei, din cauza serviciului, dar dăruirea lor a permis ca toate să se desfășoare în ordine și armonie.

Mulțumesc animatorilor Maria Chivari, Lavinia, Isabela, care chiar după examenele de clasa a VIII-a, au pornit de la Oradea pentru a ne ajuta și în acest an. Lor li s-a alăturat și Evelin din Beiuș, care, pentru prima dată s-a implicat ca animator.

Mulțumesc părintelui Mada, care ne-a sprijinit, părintelui Iosif, care ne-a asigurat Liturghia în fiecare zi, și credincioșilor din Beiuș, care au dăruit ceea ce au putut, fie alimente, fie bani.

Din impresiile copiilor: *În această tabără mi-a*

plăcut foarte mult că ne-am rugat seara și dimineața, chiar și înainte de cele 3 mese către Domnul nostru Isus Cristos. Mi-a plăcut că mi-am făcut mulți prieteni noi și că am reușit să ne înțelegem bine între noi. În fiecare zi noi am făcut multe jocuri și ne-am distrat foarte tare. Noi, acolo în tabără, am făcut și o armură care să ne ajute ca să învingem răul. Această armură este formată din: centura adevărului, platoșa neprihănirii, scutul credinței, jambierele gata fiind pentru Evanghelia Păcii, coiful mântuirii și sabia, care este cuvântul lui Dumnezeu. Orice creștin trebuie să poarte această armură. Acest lucru mi-a plăcut cel mai mult în tabăra la care am participat. A fost o experiență de neuitat pe care aș vrea să o trăiesc în fiecare an; aș vrea să le mulțumesc măicuțelor care au avut grijă de noi ca totul să fie minunat. (Marcela Merce)

Sr. Antonella LAZZARO

Sfințirea rețelei de alimentare cu apă a localității Vintere

Marti, 16.07.2013, a avut loc un eveniment deosebit pentru locuitorii din Vintere, comuna Holod, jud. Bihor, prin sfințirea instalației de alimentare cu apă care deservește această localitate.

Sfințirea celebrată de către pr. Florin Jula, paroh de Vintere, a avut loc în prezența domnului primar Ioan Horga, a domnului consilier George Fărăianu, a reprezentanților firmei și a muncitorilor care execută lucrările. În cuvântul său, pr. Florin Jula a mulțumit, între altele, autorităților pentru implicarea în acest proiect de alimentare cu apă a localității Vintere, care nu a beneficiat până acum de această facilitate, evidențiind dorința Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, de a se implica activ, în măsura posibilităților, în efortul general de dezvoltare a comunităților locale. De asemenea, s-a menționat dorința de implementare în parteneriat și altor proiecte între Parohia Vintere și Primăria Holod.

Menționăm că Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea a pus la dispoziția autorităților locale terenul aferent forajului de apă, tra-

seului aducțiunii și rezervorului de apă care alimentează întreaga comună Holod, proiectul de alimentare cu apă a comunei Holod și implicit a localității Vintere fiind rodul colaborării între episcopie și primărie.

Consiliul parohial

Pelerini la Roma

După un an de muncă și învățătură, un grup de 51 de pelerini: copii preșcolari, școlari mici și mai mari, părinți, bunici, rude și învățătoare, călăuziți de părintele Paul Popa, inițiatorul pelerinajului și coordonatorul grupului, ne-am îndreptat, la finalul lunii iunie, spre Italia cea spectaculoasă și bogată din punct de vedere spiritual și cultural.

Prima zi am petrecut-o la Veneția, unde măreața Bazilică San Marco tronează în piața plină de turiști din toată lumea și unde copiilor, mai ales, le-a rămas întipărită în minte imaginea orașului de pe ape, cu o mare de oameni, multe vapoare, vaporetto și gondole.

Ne-am îndreptat apoi spre impresionanta Romă, inconștienți de câtă istorie vom cuprinde în imagini unice și cu pașii pe urmele ei. Am urcat și noi cu pioșenie cele 28 de trepte ale Scării Sfinte, pe care Isus le-a urcat când a mers la Pilat din Pont și care au fost aduse de la Ierusalim de Sfânta Elena, mama împăratului Constantin, oproape de bazilică.

Am vizitat apoi impresionantul Colosseum, am văzut Columna lui Traian, Fontana Di Trevi, Piața Spaniei, Piața Navona și monumentalul Panteon, datând din secolul I î.Cr și reconstruit în secolul al II-lea d. Cr. Peste tot am fost copleșiți de frumos și am avut sentimentul că toate drumurile duc la Roma.

După o zi întreagă cu locuri unice, pe urmele împăraților romani și ale primilor creștini, ne-am bucurat de binefăcătorul soare la Marea Mediterană.

Au urmat apoi două zile sublime la Vatican. În prima zi am vizitat Basilica San Pietro, cu măreția ei,

cu Altarul papal, cu "La Pietà" a lui Michelangelo și cu emoția urcușului celor 500 și ceva de trepte în Cupola catedralei. Am vizitat și Muzeele Vaticane, cu impresiionantele colecții de sculpturi, obiecte de fildeș, bijuterii, fresce și picturi ale marilor pictori: Raphael, Tizian, Bernini, Caravaggio, Da Vinci.

În 29 iunie, în Basilica San Pietro, de Sărbătoarea Sfinților Petru și Pavel, am participat la Liturgia cu Sfântul Părinte Francisc, șansă unică pentru mulți dintre noi, impresionați de grandiozitatea evenimentului și-n același timp de căldura transmisă tuturor de Papa. Plini de bucurie, l-am ascultat apoi pe Papa Francisc în piața plină de pelerini, simțindu-ne și noi o parte infimă din armata Domnului, chemată să ducă mai departe mesajul de iubire frățească, pace și respect pe care l-am primit de la Sfântul Părinte.

Am savurat apoi delicioasa pizza italiană și am făcut un ultim popas în Piazza del Popolo, admirând și o mică parte din splendidele grădini din apropiere, în care aveai sentimentul că încapă întreaga lume.

Ne-am încheiat bogatul pelerinaj la Basilica Sfântul Anton din Padova, despre care știm cu toții că este mare făcător de minuni și că El a propovăduit neobosit cuvântul lui Dumnezeu într-o perioadă grea pentru biserică.

O perpetuă bucurie a fost această săptămână, în care ne-am apropiat și ne-am cunoscut cu toții, considerându-ne frați întru Domnul.

Lia ȘIPOȘ, Krisztina URSU

Pelerinajul seminariștilor orădeni la Roma

Profitând de faptul că Biserica Catolică se află în "Anul Credinței" (2012-2013), Consiliul Pontifical pentru Noua Evanghelizare, a considerat necesară organizarea pelerinajului "la mormântul lui Petru", a seminariștilor, novicilor și a celor ce sunt în drumul vocațional, desfășurat în perioada 4-7 iulie a.c. În acest sens, Seminarul Teologic "Sfinții Vasile, Grigorie și Ioan" din Oradea, la îndrumarea PS Virgil Bercea, s-a alăturat inițiativei, organizând între 3-10 iulie a.c. pelerinajul la Roma, urbă înroșită de sângele martirilor creștini în frunte cu Corifeul Apostolilor, Petru și Coloana Bisericii, Pavel.

Autocarul care a plecat în dimineața zilei de 3 iulie de la Oradea, a avut la bord seminariștii, formatorii acestora: Pr. Rector Antoniu Chifor, Pr. Vice-Rector Eduard Fischer, Pr. Spiritual Anton Rus și Pr. Administrator Eduard Roman, alăturându-li-se Pr. Spiritual al Liceului "Iuliu Maniu", Anton Cioba și Ierodiaconul Gabriel-Grigorie Borzoș. Traseul ales, a fost unul extraordinar, s-au făcut opriri cu vizite la biserici și alte obiective turistice în orașele: Viena, Padova, Florența, Roma, iar la sfârșitul pelerinajului Napoli, Vezuviu și Pompei.

Ajunși la Roma (4 iulie), pelerinii orădeni au fost găzduiți la Colegiul "Pio Romeno", unde li s-au asigurat o ședere impecabilă, fapt datorat amabilității și mării ospitalității de care au dat dovadă Pr. Rector Gabriel Bubo, Pr. Vice-Rector Vasile Man și studenții renumitei instituții românești din Cetatea Eternă. Ziua de 5 iulie, a debutat pentru seminariștii orădeni cu participarea la Sfânta Liturghie în rit latin, celebrată de episcopul și de formatorii seminarului unei dieceze italiene, în Biserica Santa Maria in Traspontina pe Via della Conciliazione. Apoi, seminariștii orădeni au avut onoarea de a fi primiți în audiență la Congregația pentru Bisericile Orientale, de prefectul acesteia, Cardinalul Leonard Sandri și secretarul său Mons. Maurizio Malvestiti, având loc și un schimb de daruri. În după amiaza aceleași zile, fiecare seminar a trebuit să viziteze principalele Bazilici din Roma, iar seara după cina de la Colegiu, seminariștii orădeni însoțiți de formatorii lor, au făcut o plimbare prin oraș. În dimineața zilei de 6 iulie, formatorii seminarului orădean au participat la întâlnirea formatorilor

desfășurată în Aula Magna a Universității Pontificale Lateranum, iar seminariștii, la orele 8.00, au participat la Dumnezeiasca Liturghia oficiată de PS Virgil în Biserica Colegiului, având ca și concelebranți pe Pr. Vice-Rector Vasile Man, Pr. Anton Cioba și Ierodiaconul Grigorie.

După amiaza aceleași zile, a fost dedicată audienței cu Papa Francisc, în Aula "Paul al VI-lea" din Vatican, moment de o încărcătură profundă, care a marcat cu siguranță viețile tuturor participanților. Papa, și-a început discursul său mulțumindu-i monsegniorului Fichella pentru efortul depus pentru organizarea acestui eveniment, a atras mai întâi atenția asupra culturii provizoriului care este foarte periculoasă și ai cărei victime suntem cu toții. Această cultură ne îndeamnă să închidem poarta camerei noastre interioare dinăuntru, când nu suntem siguri. Atât clerul cât și persoanele consacrate au nevoie mare să manifeste bucuria întâlnirii cu Domnului, atât credincioșilor cât și altora. Este nevoie de multă umilință, modestie și consacrare adevărată. Preoții trebuie să fie părinți ai comunităților lor iar surorile, mame ale comunităților lor, dând viață pastorală în jurul lor, fiind coerenți cu sărăcia lor, transparenți, generoși, autentici și manifestând mereu dragostea fraternă. Seminariștii, trebuie să edifice vocația lor pe cele patru coloane: viața spirituală, intelectuală, apostolică și comunitară. În final, papa a subliniat necesitatea fugii, în cadrul oricărei comunități, de vorbării, bârfe, gelozii, ambiții și importanța ieșirii din noi înșine, spre transcendent și spre cei din jur, în rugăciune și în viața pastorală.

Prima parte a zilei de duminică a fost dedicată Liturghiei cu Papa, formatorii seminarului orădean și ceilalți doi clerici, având onoarea și bucuria de nedeșcris de a concelebra alături de urmașul lui Petru.

În drumul de întoarcere spre patrie, seminariștii orădeni au vizitat vulcanul Vezuviu, anticul oraș Pompei și Padova Sfântului Anton. Desigur, putem afirma fără nici o ezitare că, acest pelerinaj, a reprezentat pentru fiecare din cei prezenți ceva extraordinar, o lumină de care aveau nevoie probabil și o întărire a credinței, urmând exemplul lui Petru.

Fr. Grigorie BORZOȘ

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2013

SEPTEMBRIE

Intenția generală: Pentru ca oamenii din timpul nostru, adesea inundați de zgomot, să redescopere valoarea tăcerii și să știe să asculte glasul lui Dumnezeu și al fraților.

Intenția misionară: Pentru ca toți creștinii care sunt persecutați în numeroase regiuni ale lumii să poată fi, prin mărturia lor, profeți ai iubirii lui Cristos.